

◆ дивовижні світи ◆

МАРИНА РИБАЛКО

*Марічка і Червоний
Король*

• ОСТАННІЙ ПЕРЕЛЕСНИК •

Видавництво Старого Лева

Львів – 2017

УДК 821.161.2-3
ББК 84 (4УКР)
Р 49

Серія «Дивовижні світи» заснована
Видавництвом Старого Лева
у 2007 році

Хто такий Перелесник? Могутній Король чи бентежна істота, яка шукає свого місця у світі? Навіщо йому Марічка? Він викрав її вночі і просить допомоги у подоланні екологічного лиха. Незабаром Марічка зрозуміє, що словам Перелесника не можна вірити, і вирушить у дорогу.

Андрій – звичайний хлопець-школяр. Принаймні він сам так вважає. Однак випадкова зустріч із Марічкою змінить його життя і відкриє неймовірну таємницю.

Коли хтось змушує тебе сумніватися в тому, що досі здавалося безсумнівним... Коли мрії, плани, уявлення про світ і про себе летять шкереберть... Коли не знаєш, як вчинити, і право вибору – ніби тортури... так потрібен той, хто допоможе зрозуміти себе і обрати правильний шлях.

Марина Рибалко © текст, 2017
Анастасія Стефурак © обкладинка, 2017
Видавництво Старого Лева © серія «Дивовижні світи», 2017

Усі права застережено

ISBN 978-617-679-249-9

1. Андрій

Андрій стояв біля кінотеатру. Він мав купити для сестрички комбінезон, а ще – продукти. Хлопець усвідомлював, що вдома на нього чекають, що він у свої одинадцять – вже майже дорослий, і має бути відповідальним, однак... «Зараз додивлюся всі трейлери і вже піду!» – вирішив хлопчик. На величезному екрані змінювалися дії і барви, згори лунала музика – іноді лірична, іноді динамічна, навіть тривожна. Люди на екрані жили дивовижним життям, що складалося із захопливих картинок: вони кудись поспішали, рятували світ, кохали, ненавиділи, дивилися з екрану пронизливими поглядами... Андрійко знав, був переконаний, що коли ще трохи підросте, то піде працювати й заробить і на безжурне життя для мами й сестричок, і на кіно. Тоді він хоч іноді сидітиме в зручному кріслі у кінотеатрі й дивитиметься фільми по-справжньому, а не лише трейлери на моніторі.

– Біжи! – чужий хлоп'ячий голос вирвав Андрія зі світу вигаданих персонажів і мрій. У ту ж мить його добряче штурхнули в плече. Хлопчина років тринадцяти на вигляд, неохайний і брудний, пробіг

біля Андрія і щодуху помчав далі. Слідом за ним біг ще один хлопчик – невисокий, дуже худий, він раптом озирнувся до Андрія і також заволав:

– Біжи, рятуйся!

Андрійко нічого не розумів. З його голови ще не вивітрилися переживання уявного світу кіно. Не усвідомлюючи, що відбувається, він просто побіг слідом за хлопцями. У голові лише крутилося: «Що сталося? Від чого треба рятуватись?»

Незабаром за спиною почув важкі кроки – хтось його наздоганяв. Андрій лише встиг озирнутися не зупиняючись, та його повалили на землю... У голові гуділо, заламані руки боліли, відразливий пітний запах заважав дихати.

– Спіймався, поганцю! – прогарчав Андрієві на вухо чоловік. – Тепер відповіси за все!

Хлопець побачив, як той, хто повалив на землю, передав його торбу іншому. «Це – поліція! – подумав Андрійко, побачивши форму. – А ті двоє хлопців, напевне, злодії. Мене спіймали замість них. Ось чому вони кричали, щоб я біг». Коли поліцейський розщепнув Андрієву торбу, хлопчикові стало неприємно, але наступної миті його серце тьохнуло і завмерло: чоловік дістав з торби чужий гаманець. Порожній.

У поліцейській машині бракувало повітря, зберігати спокій було важко, однак Андрій щосили намагався думати про хороше. «Ось зараз приїдемо у відділок, я все розповім, вони перевірять відбитки пальців, звірять факти і мене відпустять. Я ж із порядної сім'ї, батько був шанованою людиною, в такому інституті

працював, і мама...» Від думок про маму й сестричок у нього знову стисло у горлі і виступили сльози. «Нічого страшного. Розповім усе, як було, і мене відпустять», – подумки повторював Андрійко.

2. СНИ

«Агов, Вогонь! То як тобі Париж?» – набрала Марічка на телефоні.

«Гарний. Одружимося – прилетимо сюди разом».

Марічка усміхнулася, зітхнула і заховала телефон у торбу. Повідомлення від Володимира завжди короткі. І їй шалено його не вистачає. Вже другий день він у відрядженні. І другу ніч сниться. Однак у тих снах він такий, яким був колись – з довгими яскраворудими кучерями, з шаленими іскорками в блакитних очах, у червоному із золотими візерунками вбранні.

Ті дивні сни бентежили Марічку. Вже давно вона попрощалася із Червоним Королем-Вогнем і кохала простого хлопця Володю, який створював найгарніші і найбезпечніші феєрверки. Щоправда, вона досі називала його Вогнем.

Марічка знову дістала телефон.

«Ти наснився мені сьогодні. І вчора», – набрала і чекала, може, відповідь одразу.

«І я за тобою скучив», – засвітилося на екрані.

Марічка знов усміхнулася. Він зіграє її своїм теплом завжди, навіть коли так далеко. Йшла й думала

про ті сни. Вони таки були дивними, не полишало відчуття, що вона бачить не свого Володю, а геть іншого чоловіка. А й справді, він змінився, і не лише зовні. Марічка їхала в метро і хотіла спати. Втома долала її, повіки опускалися... От прикро буде заснути в метро і проїхати свою зупинку. Дівчина змусила себе підвестися. Але стояти було важче, здавалося, от-от впаде. Легше стало, лише коли вийшла на свіже повітря.

Знову ніч.

Хтось наче торкнувся до її руки, і Марічка прокинулася. Чи не прокинулася?

– Вогонь?

Він приклав пальця їй до вуст: «Тихо!»

У попередніх снах Вогонь просто сидів на підвіконні й дивився на Марічку. А зараз наполегливо тягнув її за руку. Вона вислизнула з-під простирадла в піжамі. Червоний Король вів її кудись, не даючи можливості зупинитись. І замість кімнати вже була освітлена місяцем лука. Він простягнув дівчині букет польових квітів.

– Чому ти снишся мені таким? Таким, як колись? – запитала Марічка, беручи квіти.

– А як ти гадаєш? – він усміхався і дивився на неї трохи з-під лоба, так, ніби знав відповідь. А тоді торкнувся кінчиками пальців до її щоки і нахилився, щоб поцілувати.

– Ні! – Марійчин голос прозвучав злякано. – Поверни мене додому! – попрохала вона.

– Як хочеш.

Цілий день дівчина ходила як сновиди. Втоmlена й замислена. Невже вона насправді підсвідомо бажає, щоб поруч був не Володимир, а Червоний Король? Щоправда, коли б він залишився Королем, то не він був би поруч із нею, а вона поруч із ним.

Володимир чекав біля університету. Щойно Марічка побачила його, вмить забула про всі сумніви.

Вже вдома хлопець приготував Марічці какао і сів напроти.

– Яке смачне в тебе виходить какао! – мовила Марічка, гріючи руки до горнятка, чекаючи, що Володимир нарешті розповідатиме про Париж.

– То кажи, що тебе турбує! – промовив він.

«Він завжди все так тонко відчуває», – думала вона.

– Турбує? – усміхнулася дівчина.

Володимир кивнув.

– Ну, гаразд, – зітхнула Марічка. – Я писала тобі, що ти мені снився. Але ось що: снився таким, як раніше – у снах ти був Червоним Королем.

Він усміхнувся.

– І що ж тобі про мене снилося?

– Та нічого особливого, – Марічці чомусь стало ніяково. – Спочатку просто сидів на підвіконні

й дивився, а цієї ночі ніби повів на луку і подарував букет польових квітів.

– Польових квітів? – Володимир скептично похитав головою. – Тоді то був не я. Ти ж знаєш, я дарую лише троянди.

Марічка здивовано дивилася на хлопця, але той лише засміявся:

– Та не переймайся! Я пожартував.

Але то було правдою, він завжди дарував троянди – коралові, жовтогарячі, пурпурові. Вразило Марічку інше. Його слова «то був не я» підтвердили її відчуття, якими вона собі докоряла. Бо їй чомусь здавалося, що ті сни – то маленька зрада.

Та Володимир вирішив облишити тему сновидінь і почав врешті розповідати про своє відрядження до Парижа. Знімки доповнювали його розповідь і передавали казкову атмосферу романтичного міста. Марічці здавалося, що й хвилювання усі позаду.

Коли вона повернулася додому і залишилась наодинці у своїй кімнаті, думки знову зароїлися в голові. Батьки вже давно мирно спали, а Марічка не могла склепити повік – лежала й дивилась у вікно на небо. Раптом сталося щось неймовірне – яскрава зірка зірвалася з неба і помчала просто до Марійчиного вікна, впала у відчинену квартиру і перетворилася... на Червоного Короля. Ще мить його волосся і гаптований золотом плащ розвівалися, ніби від вітру. Дівчина вагалася, чи не сниться їй. Потім підвелася з ліжка і швидко вдягла халат. Король підійшов

зовсім близько. Дивно було бачити, як іскряться блакитні вогники в його очах. Марічка ступила крок назад і запитала:

– Чого ти хочеш?

– Щоб ти повернулася до мене, у мій палац.

– Я ніколи не була з тобою, Перелеснику. І не буду. Він засміявся.

– А як ти здогадалася, що це я? Я ж відтворив навіть його голос!

Марічка мить мовчала, потім зітхнула і промовила:

– *...Спадав летючою зорею в хату,*

А в хаті гарним парубком ставав,

Облесливим – речами і очами.

Він їй приносив дорогі дарунки,

Стрічки коштовні й золоті квітки.

Він дівчину квітчав, і молодю

Своєю називав, і коси розплітав їй,

Речами любими затроював їй серце

І поцілунками виймав із неї душу.

На ранок, як співали треті півні,

Зникав той перелесник, а дівчина

Уквітчана, убрана засипала

Камінним сном. А потім цілий день

Бліда ходила, мов яка сновида... – усміхнулася Марічка, завершивши декламувати. – Ти сам себе видав, Перелеснику.

– А що за вірш?

– Це лише уривок... «Як я люблю оці години праці» Лесі Українки. Гарні вірші. Бабуся читала їх мені,

ще як я була школяркою. То що насправді тобі потрібно від мене?

– Щоб ти повернулася до Червоного Королівства і допомогла мені, – не вгавав Перелесник. – Наш світ у небезпеці! Мені потрібна Діва Вогню.

– Зрозуміло. Але це неможливо. Тобі доведеться знайти іншу Діву Вогню. Свою.

– Послухай, Марічко, ти ж знаєш, третя і найголовніша умова: Червоний Король має кохати дівчину, яка наважиться подолати Перетворюючий Грот. А для мене ця умова абсолютно нездоланна. Сьогодні я кохаю одну, завтра – іншу, я ж Перелесник. Перетворюючий Грот спалить будь-яку з них.

Марічка зітхнула і замислилась.

– Я думаю, тобі слід порадитися з Вогнем, можливо, він щось підкаже.

– Дурниці, Вогонь – це я. Я – Червоний Король, а він – лише людина. Мені потрібна ти!

Марічка заперечливо похитала головою:

– Ні. Сподіваюся, ти більше не відвідуватимеш мене.

– Більше ні, – сказав Перелесник. – Просто заберу тебе з собою.

Він лише торкнувся до її руки, і все навколо змінилося.

3. Червоне Королівство і дощі

Марічка розгублено озиралась і мружилася від яскравого світла. Коли вона знову глянула на Червоного Короля, він уже не був схожим на її коханого. Вогонь-Перелесник дивився на неї й усміхався.

– Поверни мене додому! Будь ласка! – просила Марічка, та Перелесник лише хитнув головою.

– Тоді приведи сюди мого нареченого! – вигукнула дівчина.

– Я не зроблю цього, навіть не сподівайся.

Дівчина глянула на простору кімнату, в якій вони опинилися. Що це за кімната? Розкішні меблі, величезне кругле ліжко.

– Це кімната для тебе, – мовив Вогонь-Перелесник.

– Мені вона не потрібна! Навіщо мені вся ця розкіш? Я не хочу... Взагалі не хочу тут бути! – Марічка зрозуміла, що її голос зрадливо затремтів, і дівчині стало через це прикро.

– Ой, ні, тільки не плач, будь ласка! – благально склав руки Король. – Я просто не можу бачити дівочих сліз!

– Справді? Тому Перелесник завжди покидає дівчат, перш ніж встигне побачити їхні сльози? – зі злістю мовила Марічка.

Він звів очі догори, тоді подивився дівчині в очі й знову усміхнувся:

– Ти все спрощуєш, Марічко. Але не важливо. Твої сльози я терпітиму, якщо треба. І зроблю все, що зможу, аби тобі не хотілося плакати... Усе, що зможу, – повторив він. І Марічка зрозуміла, що повернути її додому – це вже з неможливого.

Вона розгублено озиралася довкола:

– Сподіваюся, мені не доведеться застрягнути тут надовго.

– Відпочивай, завтра тобі все розповім, – пообіцяв Перелесник і вже збирався йти, але Марічка його зупинила:

– Ні-ні! Я хочу дізнатися про все зараз! – і додала після паузи: – Бо не засну.

Король подивився на неї з-під лоба, якимось дивно посміхнувся і запропонував:

– Ну сідай, поговоримо.

Добре, хоч не довелося сідати на ліжко. Марічка не сіла б туди поруч із Перелесником нізащо. У кутку стояли два великих крісла і журнальний столик. Дівчина вместила у м'якому білому кріслі, а друге – смугасте наче зебра – дісталось Перелеснику. Він поцікавився:

– Що б ти хотіла з'їсти, випити?

– Нічого, дякую.

Він підвівся і підійшов до білої шафки, яка виявилася баром і буфетом водночас.

– Я тут подбав, щоб у тебе все було під рукою.

Марічка звела брови догори, дивуючись чи то буфету, завчасно для неї облаштованому, чи тому, як Перелесник наливав для неї чай і відкривав коробку цукерок, обравши з кількох різних на власний розсуд. Їй здавалося, він міг плеснути в долоні – і враз перед нею постав би пишний стіл з безліччю наїдків і напоїв. Щоправда, Марічці не хотілося їсти, та й не хотілося тих фокусів Червоного Королівства. Але коли Володимир був Червоним Королем-Вогнем, він саме так і робив: усе з'являлося, щойно він давав вказівку своїм слугам, духам вогню. Вони розуміли його без слів і виконували все миттєво. Марічка спочатку з того дивувалася. А тепер Володимир – проста людина, дуже важлива для неї. Він дбає про неї. Дбав. Чи повернеться вона колись? А нинішній Король – зовсім інший. Зараз він не демонструє свої здібності, поводить як звичайний чоловік, джентльмен. Чому дивуватися? То ж Перелесник, він знає, як поводитися з жінками.

Марічка враз збагнула, що замислилась, вступившись очима в чашку з чаєм, а Червоний Король дивиться на неї мовчки, ніби вивчає. Відхилився на спинку крісла і спостерігає з-під довгих вій.

– Ну, то я слухаю! – Марічка зрозуміла, що її голос прозвучав знервовано, вимогливо. Додала вже стримано:

– Для чого ж я вам потрібна?

Король нахилився до столу і взяв із коробки цукерку.

– Мені дужче подобалося, коли ти казала мені «ти», – він поклав до рота цукерку, і на його обличчі розквітла вдоволена посмішка. «Він поводить як актор, – подумала Марічка. – Ось зараз навмисне трохи нахилився до мене. Усвідомлює, як іскряться його очі, ловить погляд, зачаровує».

– Мені здається, природніше звертатися до Короля на «ви». Пробачте, спочатку я про це забула і поводилась безтактно.

– Могла й не згадувати, – його очі сміялися. – Але як забажаєш... Отже, біда нашого світу в дощах.

– У дощах?

– Так. Вони абсолютно вибилися з ладу. Жодних правил. У всьому світі погода змінюється раптово, неконтрольовано. Десь заливає дощами, в іншому місці – посуха, починаються пожежі. Із цим справді важко впоратися самому.

Марічка слухала з підозрою. Але до чого тут вона? Як вона допоможе впоратися з дощами, та й взагалі...

– Ну, пожежі, я розумію, справа Червоного Короля, але ж і в дощів є якийсь повелитель, чи не так? Може, вони підкоряються Королеві Вод?

– Її синів, – відповів Вогонь-Перелесник.

– У неї є син? Не знала.

– Є – принц Дощ.

– А ви з ним розмовляли? Запитували, чому все так змінилося?

– Ні. Мені з ним ліпше не зустрічатися, – швидко проговорив Перелесник.

Марічка спочатку подумала: «А й справді, вогонь від води згасає», але виглядало, що є якась інша причина.

– А ви, як і Вогонь, тобто попередній Король, можете загинути від води? – запитала дівчина.

Очі Перелесника перемінилися. Невже він думає, що вона відшукує його слабке місце?

– Ні, – його погляд став іронічним. – Тут особисте. Дощ кохав одну мавку з нашого лісу... Ну, а вона обрала мене.

– Зрозуміло, – зітхнула Марічка. – А можна поцікавитися, що з нею сталося?

– Чесно? – він дивився з-під лоба. – Не знаю. Чув, подалася в Гори Скаженого Дракона.

– Ви покинули її?

Він мовчав певний час, потім кивнув і відхилився на спинку крісла. Байдуже, що думає про нього Марічка, навіть якщо вони мають співіснувати, співпрацювати ще невідомо скільки часу. Але спробував пояснити:

– Ти зрозумій, Марічко, мавки одвіку не надають так багато значення почуттям, як люди. Вони зазвичай не укладають довічних шлюбів.

– Знаю, читала «Лісову пісню».

– Не знаю. Не читав, – ледь помітно всміхнувся Перелесник. «Передражнює?» – подумала Марічка, але він продовжив говорити абсолютно спокійно:

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.